

Obres escollides de Rosa Luxemburg en català

**CONTRA LA PENA CAPITAL
ROSA LUXEMBURG
1918**

Versió catalana establerta des de:
http://marxists.org/espanol/luxem/12Contralapenacapital_0.pdf

Edicions internacionals Sedov

No desitjàvem l'amnistia ni el perdó per als presos polítics del vell ordre. Exigíem el dret a la llibertat, a l'agitació i a la revolució per als centenars d'homes valents i lleials que patien a les presons i fortaleses perquè, davall la dictadura dels criminals imperialistes, havien lluitat pel poble, la pau i el socialisme.

Ara estan tots en llibertat.

Ens trobem novament a les files, llestos per al combat. No va ser la camarilla de Scheidemann i els seus aliats burgesos, amb el príncep Max von Baden al capdavant, els qui ens van alliberar. Va ser la revolució proletària la que va fer saltar les portes de les nostres cel·les.

Però l'altra classe infeliç d'habitants d'aqueixes ombrívols mansions ha sigut completament oblidada. Ningú pensa ara en les figures pàl·lides i tristes que sospiren darrere dels barrots de la presó per haver violat les lleis ordinàries.

No obstant això, també ells són víctimes desgraciades de l'ordre social infame contra el qual es dirigeix la revolució; víctimes de la guerra imperialista que va portar la desgràcia i la misèria fins als extrems més intolerables de la tortura; víctimes d'aqueixa horrorosa massacre d'homes que va desencadenar els instints més vils.

La justícia de les classes burgeses va ser novament com una xarxa que va permetre escapar els taurons voraçs, atrapant-hi únicament les petites sardines. Els especuladors que van guanyar milions durant la guerra han sigut absolts o han sofert penes ridícules. Els lladregots, homes i dones, han sigut sancionats amb severitat draconiana.

Esgotats per la fam i el fred, en cel·les sense calefacció, aquests sers abandonats per la societat esperen pietat i compassió.

Han esperat en va, perquè en el seu afany d'obligar les nacions a degollar-se mútuament i distribuir corones, l'últim dels Hohenzollern va oblidar aquests infeliços. Des de la conquesta de Lieja no hi ha hagut una sola amnistia, ni tan sols en la festivitat oficial dels esclaus alemanys, l'aniversari del kàiser.

La revolució proletària hauria de llençar un raig de bondat per a il·luminar la trista vida de les presons, disminuir les sentències draconianes, abolir els bàrbars càstigs (les cadenes i assots) millorar en la mesura que es pugui l'atenció mèdica, l'alimentació i les condicions de treball. És una qüestió d'honor!

El règim disciplinari imperant, impregnat d'un brutal esperit de classe i de barbàrie capitalista, s'hauria de modificar radicalment.

Però una reforma total, d'acord amb l'esperit del socialisme, només pot basar-se en un nou ordre social i econòmic; tant el crim com el càstig enfonsen les seues arrels profundament en l'organització social. No obstant això, hi ha una mesura radical que pot prendre's sense complicats processos legals. La pena capital, la vergonya major de l'ultrareaccionari codi alemany, hauria de ser eliminada immediatament. Per què vacil·la aquest govern d'obriers i soldats? Fa dos-cents anys el noble Beccaria va denunciar la ignomínia de la pena capital. Que no existeix aquesta ignomínia per a vosaltres, Ledebour, Barth, Däumig?

No teniu temps, teniu mil problemes, mil dificultats, mil tasques vos esperen? Cert. Però controleu, rellotge a la mà, el temps que cal per a dir: "Queda abolida la pena de mort!" ¿Direu que per a resoldre aquest problema es requereixen llargues deliberacions i votacions? ¿Vos perdríeu així en la xarxa de les complicacions formals, els problemes de jurisdicció, la burocràcia departamental?

Ah, sí! Com d'alemanya és aquesta revolució alemanya! Com de xerradora i pedant! Com de rígida, inflexible, sense grandesa!

L'oblidada pena de mort és només un petit detall aïllat. Però, amb quina precisió es palesa l'esperit motriu, que guia la revolució, en aquests petits detalls!

Prenguem qualsevol història de la Gran Revolució Francesa, per exemple, l'avorrida crònica de Mignet.

És possible llegir-la sense que el cor bategue amb força i creme la nostra front? ¿Qui n'haja obert una pàgina qualsevol, ¿pot tancar-la abans d'haver sentit, contenint l'alè, l'última nota d'aqueixa grandiosa tragèdia? És com una simfonia de Beethoven elevada al grandios i al grotesc, una tempestat tronant en l'orgue del temps, gran i superba en els seus errors igual que en les seues gestes, en la victòria tant com en la derrota, en el primer crit de goig ingenu i en l'últim sospir.

I què ocorre en aquest moment en Alemanya?

En tot, siga gran o petit, sent hom que aquests són sempre els vells i sobris ciutadans de la difunta socialdemocràcia, per als qui el carnet d'afiliat ho és tot, i l'home i l'esperit, res.

No hem d'oblidar, però, que no es fa la història sense grandesa d'esperit, sense una elevada moral, sense gestos nobles.

En abandonar Liebkecht i jo les hospitalàries sales on varem viure en els últims temps (ell, entre els seus pàl·lids companys de penitenciar, jo amb les meues pobres, benvolgudes lladres i dones del carrer amb les que vaig passar tres anys i mig de la meua vida) varem pronunciar aquest jurament, mentre ens seguïen amb els seus ulls tristos: "No vos oblidarem!"

Exigim al comitè executiu dels Consells d'Obrers i Soldats que prenga mesures immediates per a millorar la situació dels presoners a les presons alemanyes!

Exigim que s'elimine immediatament la pena de mort del codi penal alemany!

Durant els quatre anys de massacre dels pobles, la sang va fluir en torrents. Avui, cada gota d'aqueix preciós fluid s'hauria de preservar devotament en urnes de vidre.

L'activitat revolucionària i el profund humanitarisme: tal és l'únic i vertader alè vital del socialisme.

Cal capgirar un món. Però cada llàgrima que corre allí on podria haver sigut evitada és una acusació; i és un criminal qui, amb inconsciència brutal, aixafa un pobre cuc.

Novembre de 1918

Edita: ***Germinal – nucli en defensa del marxisme***

Per a posar-te en contacte amb nosaltres: germinal_1917@yahoo.es

Visita la nostra pàgina: www.grupgerminal.org